

напразно, ще произведе цѣла катастрофа. Щомъ призовете Бога съ собственото Му име, Той веднага ще ви се притече на помощъ. Казано е въ Писанието: „Призови ме въ денъ скърбенъ!“ Ако нѣмате знание, свѣтлина и призовете Божието име, мъдростъта веднага ще дойде при васъ; ако нѣмате любовъ и призовете Божието име, любовъта веднага ще дойде при васъ. Днесъ хората произнасятъ думата любовъ, но тя още не представя сжщността на Великия. И тя е псевдонимъ на Любовъта. Името на всѣко нѣщо и неговата сжщностъ сж свързани така, както човѣкъ е свързанъ съ своето име. Не можешъ да произнесешъ името на даденъ човѣкъ, и той да не се обърне къмъ тебе. Ето защо, искате ли и Богъ да се обърне къмъ васъ, когато Го призовете, вие трѣбва да измѣните, т. е. да изправите понятието си за Него. Неправилниятъ животъ на хората въ миналото до голѣма степенъ е покварилъ тѣхното съзнание, вследствие на което свѣтътъ, съ своитѣ изисквания, се е намѣстилъ въ умоветѣ и сърцата имъ и не е оставилъ мѣсто за Господа. Всичко има въ умоветѣ и сърцата на хората, но само Той не е тамъ. Тази е причината, задето днесъ хората сж обременени, измжчени. Тѣ носятъ голѣмъ, непосиленъ товаръ. Съвременнитѣ хора работятъ, трудятъ се, учатъ, знания придобиватъ, богатство и сила придобиватъ, но едно нѣматъ — Любовъта, която ражда живота. И въ края на краищата, всичко, което сж придобили, изчезва, и тѣ заминаватъ за онзи свѣтъ, като казватъ: Нищо, пакъ ще се преродимъ! И наистина, пакъ дохождатъ на земята, пакъ сжщата задача рѣшаватъ. Дойде смъртъта, отнесе ги на онзи свѣтъ, и задачата остава неразрешена. Хиляди години вече, откакъ хората се раждатъ и прераждатъ, но въпроситѣ на живота оставатъ все неизяснени. Прераждането изяснява въпроситѣ, но не ги разрешава. Следъ всичко това ще дойде единъ свѣтски човѣкъ при нѣкой духовенъ и ще го нарече лудъ. Питамъ: този човѣкъ знае ли сжщността на нѣщата, за да нарича духовнитѣ хора луди? Преди всичко, коя е нормата, по която познавате, кой човѣкъ е здравомислещъ и кой не?

Питамъ: кой човѣкъ е здравъ, нормаленъ? Отъ Божествено гледище, здравъ човѣкъ, въ пълненъ смисълъ на думата, е онзи, въ ума на когото не сжществува абсолютно никаква отрицателна мисълъ. Сълзитѣ въ очитѣ на човѣка сж признакъ, че той се е отклонилъ отъ правия пжтъ. Бѣднотията, сиромашията не е нещастие, но тя показва, че